

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สติปัญญา เป็นความสามารถทางสมองของมนุษย์ที่มนุษย์ทุกคนจะต้องมีติดตัวมาแต่กำเนิด และความสามารถนี้แต่ละคนจะมีไม่เท่ากัน นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้พยายามศึกษาและสร้างเครื่องมือขึ้นมาที่จะใช้วัดระดับความแตกต่างเหล่านี้ บุคคลแรกที่พยายามสร้างเครื่องมือดังกล่าวนี้ คือ เอสควีรอด (Esquirol) นักจิตวิทยาและนักฟิสิกส์ชาวฝรั่งเศส ในปีคริสตศักราช 1838 ได้สร้างแบบสอบเพื่อใช้แยกแยะระดับความแตกต่างของพวกปัญญาอ่อน (Mental Retardation)¹ หลังจากนั้น ก็มีนักจิตวิทยาอื่น ๆ พยายามสร้างเครื่องมือสำหรับใช้วัดความแตกต่างระหว่างบุคคลในค่านต่าง ๆ ขึ้นอีกมากมาย โดยได้พยายามแก้ไขและปรับปรุงให้มีความสามารถในการวัดได้อย่างละเอียดและถูกต้อง หรือใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น ซึ่งในบรรดาเครื่องมือที่นักจิตวิทยาได้พยายามสร้างขึ้นเพื่อใช้วัดความแตกต่างระหว่างบุคคลนี้ เราอาจจะแยกออกได้เป็นประเภทใหญ่ ๆ สองประเภท คือ แบบสอบประเภทใช้ภาษา (Verbal Test) และแบบสอบประเภทไม่ใช้ภาษา (Non - Verbal Test) แบบสอบทั้งสองประเภทนี้ต่างก็มีวัตถุประสงค์ในการใช้แตกต่างกันออกไป และนิยมเรียกชื่อเฉพาะตามวัตถุประสงค์ของการใช้ อาทิเช่น แบบสอบสติปัญญา (Intelligence Test) แบบสอบความถนัด (Aptitude Test) แบบสอบทัศนคติ (Attitude Test) แบบสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) เป็นต้น แบบสอบใดเป็นแบบสอบที่มีลักษณะเชิงปฏิบัติไม่มีการใช้คำถามคำตอบ แต่ให้ผู้ถูกทดสอบปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งแทน แบบสอบนั้นก็นิยมเรียกว่า เป็นแบบสอบประเภทใช้การปฏิบัติ (Performance Test) อย่างไรก็ตาม

¹ Anne Anastasi, Psychological Testing (2d ed.; New York: Macmillan Company, C. 1967), pp. 5 - 6.

การแบ่งประเภทและการเรียกชื่อแบบสอบทางจิตวิทยา (Psychological Test) มีใช้กันหลายแบบ และส่วนใหญ่มักใช้ชื่อที่ช่วยให้ทราบชนิดของการใช้งานได้ง่ายแทบทั้งสิ้น²

ปัจจุบันการนำแบบสอบทางจิตวิทยามาใช้เป็นไปอย่างกว้างขวางและมีบทบาทสำคัญในงานแทบทุกวงการของประเทศซึ่งมีความเจริญทางด้านจิตวิทยาแล้ว ดังตัวอย่างเช่นประเทศสหรัฐอเมริกาเท่าที่ปรากฏอยู่ในหนังสือการวัดทางสมองประจำปี ฉบับที่ 7 (The seventh Mental Measurements Yearbook) ของปีคริสต์ทศวรรษ 1972 ปรากฏว่ามีแบบสอบทางจิตวิทยาที่ใช้งานอยู่รวมกันถึง 1155 แบบ³

สำหรับประเทศไทยในปัจจุบันได้มีการใช้แบบสอบทางจิตวิทยาในหน่วยงานต่าง ๆ หลายแห่ง เช่น การใช้เพื่อประกอบการรักษาคณไขในโรงพยาบาลทั่วไปที่มีหน่วยงานทางจิตเวชทุกแห่ง โรงพยาบาลทางจิตเวชของกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข คลินิกสุข-วิทยาจิตของกองสุขภาพจิต กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข การใช้แบบสอบเพื่อคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นนักศึกษาของกองทัพบก กองทัพอากาศ การคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นนักเรียนฝึกหัดครู ของกรมการฝึกหัดครู และการคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาต่อของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เป็นต้น แต่เป็นที่น่าสังเกตว่ายังมี การใช้แบบสอบทางจิตวิทยาในโรงเรียนต่าง ๆ น้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โรงเรียนสังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ อาทิเช่น ในโรงเรียนสอนคนหูหนวกไม่มีการใช้แบบสอบเหล่านี้เลย แบบสอบที่ใช้อยู่ในประเทศไทยส่วนใหญ่มักเป็นแบบสอบของต่างประเทศ ซึ่งการนำแบบสอบเหล่านี้มาใช้จะมีปัญหาเกี่ยวกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมซึ่งไม่เหมาะสมกับคนไทย และถึงแม้จะมีผู้พยายามคิดสร้างและคัดแปลงแบบสอบทางจิตวิทยา เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพของประเทศไทยแล้วก็ตาม แต่ก็มีเพื่อใช้กับคนปกติโดยทั่วไปเท่านั้น ยังไม่มีผู้คิดสร้างและคัดแปลงแบบสอบทางจิตวิทยาเพื่อนำ

²E.F. Lindquist, Educational Measurement (New York: The Grant Foundation, Inc., C 1951), pp. 455 - 457.

³Oscar K. Buros, The seventh Mental Measurements Yearbook (Highland Park, N.J : Gryphon Press, 1972), p. 1532.

มาใช้กับคนที่มีความบกพร่องทางกาย อาทิเช่น หูหนวก ตามอดหรือพิการเลย เป็นต้น เพื่อ
 จัดปัญหาที่ ผู้วิจัยจึงได้คิดค้นแปลงแบบสอบเคอะซิกาโก นอนเวอร์เบิล เอ็กแซมมิเนชั่นเพื่อ
 ใช้กับเด็กหูหนวกไทยขึ้น ซึ่งแบบสอบเคอะซิกาโก นอนเวอร์เบิล เอ็กแซมมิเนชั่นนี้เป็นแบบ
 สอบสติปัญญาที่นิยมใช้กับเด็กหูหนวกของต่างประเทศมาแล้ว ผู้วิจัยจึงได้นำมาดัดแปลงให้
 เหมาะสมกับสภาพและวัฒนธรรมของประเทศไทย โดยคาดว่าแบบสอบนี้จะช่วยให้ครูได้ทราบ
 ระดับสติปัญญาของนักเรียนที่หูหนวกเพื่อจะได้ช่วยในการจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตาม
 สมรรถภาพทางสมองของนักเรียนแต่ละคน นอกจากนี้ยังช่วยในการจัดกลุ่มเด็กเข้าชั้นเรียน
 ในการฝึกพูด ฝึกฟังให้เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคลอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ ดังต่อไปนี้ คือ

1. เพื่อดัดแปลงแบบสอบเคอะซิกาโก นอนเวอร์เบิล เอ็กแซมมิเนชั่น สำหรับ
 วัดสติปัญญานักเรียนหูหนวกระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 โดยดัดแปลงให้
 เหมาะสมกับสภาพและวัฒนธรรมของไทย
2. เพื่อหาความเที่ยง (reliability) ของแบบสอบที่ดัดแปลงขึ้นใหม่
3. เพื่อหาความตรง (Validity) ของแบบสอบที่ดัดแปลงขึ้นใหม่
4. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพการทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของแบบสอบที่ดัด-
 แปลงแล้ว
5. เพื่อหาลำดับที่เปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Ranks) ของคะแนนแบบ
 สอบที่ดัดแปลงแล้วเพื่อนำมาใช้กับเด็กหูหนวกไทยต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มีขอบเขต ดังนี้

1. ประชากรที่นำมาศึกษาเป็นนักเรียนหูหนวกชายและหญิงซึ่งกำลังศึกษาอยู่ใน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสอนคนหูหนวกกุสิต และโรงเรียน
 สอนคนหูหนวกทุ่งมหาเมฆ ในปีการศึกษา 2517 มีอายุอยู่ในระหว่าง 10 - 14 ปี และเป็น

ผู้ที่เข้าใจภาษาสัญญาณ (Sign Language) ได้เป็นอย่างดี เป็นจำนวนทั้งหมด 214 คน

2. แบบสอบเคอะซิกาโกะ นอนเวอร์เบิล เอ็กแซมมิเนชั่น ที่นำมาดัดแปลงในการวิจัยนี้ จะนำมาดัดแปลงเฉพาะแบบสอบย่อยที่ 2, 6, 7, 8, 9 เท่านั้น ซึ่งเป็นแบบสอบที่มีปัญหาเกี่ยวกับรูปภาพที่ไม่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมไทย

ขอตกลงเบื้องต้น

1. การใช้ภาษาสัญญาณ (Sign Language) อธิบายคำสั่งในการสอบแต่ละครั้งของครูในโรงเรียนสอบคนหูหนวกทั้งสองแห่งไม่แตกต่างกัน
2. เวลาเช้าหรือบ่ายไม่มีผลต่อความสามารถของนักเรียนในการสอบ
3. แบบสอบย่อยที่ 1, 3, 4, 5, 10 เป็นแบบสอบที่ไม่มีอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของต่างประเทศเข้ามาเกี่ยวข้อง

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้มีแบบสอบสติปัญญาที่เป็นมาตรฐานสำหรับนักเรียนหูหนวกไทยในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6
2. ครูผู้สอนจะได้ใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนให้เป็นที่ตามสมรรถภาพทางสมองของนักเรียนแต่ละคน
3. ช่วยครูในการจัดกลุ่มนักเรียนเข้าชั้นเรียนในการฝึกพูด ฝึกฟังให้เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคล
4. เป็นการวิจัยนำทางเพื่อให้ผู้สนใจเรื่องนี้ได้ศึกษาค้นคว้าถึงระดับสติปัญญาหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กหูหนวกเพิ่มขึ้นอีก

คำจำกัดความ

1. เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับการได้ยิน เนื่อง

จากอวัยวะที่ใช้สำหรับรับฟังเสียงเสียไปบางส่วนหรือเสียไปจนหมด

2. นักเรียน หมายถึง เด็กหูหนวกซึ่งมีอายุระหว่าง 10 ปี ถึง 14 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสอนคนหูหนวกகுສິດ และโรงเรียนสอนคนหูหนวกทุ่งมหาเมฆ ในปีการศึกษา 2517

3. ภาษาสัญญาณ (Sign Language) หมายถึง สื่อที่ครูและนักเรียนที่หูหนวกใช้ในการติดต่อกันโดยใช้มือ และท่าทางต่าง ๆ เพื่อใช้แทนคำพูด

4. การสะกดด้วยนิ้วมือ (Finger Spelling) หมายถึงการใช้นิ้วมือทำสัญญาณแทนตัวอักษร แต่ละตัวแล้วสะกดออกมาเป็นภาษาเขียน

5. วิธีสอนปากเปล่า (Oral Method) หมายถึง วิธีสอนคนหูหนวกโดยใช้วิธีพูด และใช้การอ่านริมฝีปากแต่ไม่ใช้ภาษาสัญญาณ

6. วิธีสอนตามคู่มือ (Manual Method) หมายถึง วิธีสอนโดยไม่ใช้การพูด ใช้แต่ภาษาสัญญาณและการสะกดด้วยนิ้วมือ

7. วิธีสอนพร้อมกัน (Simultaneous Method) หมายถึง วิธีสอนพร้อม ๆ กันหลายวิธี วิธีนี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าระบบผสม (Combined System) หรือวิธีรวมหมด (Total Method) ก็ได้ คือใช้ภาษาพูด ภาษาสัญญาณ ซึ่งรวมถึงการสะกดด้วยนิ้วมือและการอ่านริมฝีปากด้วย

8. ออดิโอมิเตอร์ (Audiometer) หมายถึง เครื่องมือใช้สำหรับวัดความได้ยินของมนุษย์ว่าเป็นอย่างไร ได้ยินที่เสียงดัง - เบาแค่ไหน ได้ยินชัดเจนที่เสียงสูงหรือเสียงต่ำ

9. เครื่องช่วยฟัง (Hearing Aid) หมายถึง เครื่องมือที่คนหูตึงใช้ ช่วยให้ได้ยินเสียงต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น มี 2 แบบ คือ แบบที่ใช้เป็นกลุ่ม ซึ่งมักจะใช้เรียนในชั้นเรียนเป็นกลุ่ม เช่นการเรียนพูด ส่วนอีกแบบเป็นเครื่องช่วยฟังที่คนหูตึงจะมีเป็นของตัวเอง เพื่อใช้ส่วนตัว อาจเป็นแบบกล่องหูฟัง คอมาเสียบไว้ในรูหู หรือทำเป็นแบบแว่นตาก็ม